

Je první den prázdnin a já už jsem vzhůru. Mých pět mladších sourozenců ale ještě spí. Nejdéle bude asi spát Dorka, dokud ji nevzbudí nejmladší dvojčata Filip a Matěj. Až se vzbudí Eliška a Niky, všichni přijdou do mého pokoje, abych jim pomohla přichystat snídani pro mámu a tátu jako každý víkend. Budou tu za chvíli. Matěj otevřel dveře a zakřičel: „Vstávej, ty lenochu!“ Rychle jsem se schovala a v pravou chvíli jsem na všechny vybafla a řekla: „Ztište se trošku, musí to být překvapení!“ „Vždyť to takhle děláme pořád, co je na tom překvapivýho,“ řekla Niky. „No jo, ale dneska je první den prázdnin, takže to bude speciální. Teď půjdeme do kuchyně a nachystáme hrnky a talíře,“ zavelela jsem. Filip otevřel skříňku s hrnky a já jsem je začala vytahovat. Když jsme skříňku chtěli zavřít, nějak to nešlo. Zjistila jsem, že je to kvůli jakémusi svitku papíru, který na první pohled vypadal jako mapa. Rozvinula jsem ho, ani jsem nestihla zpozorovat, co to je, a už jsem mizela někam do neznáma. „Lucko, haló!“ slyšela jsem volat Dorku a poté jsem už jen padala a padala. Když jsem dopadla, uviděla jsem nádhernou krajinu se sytě zelenou trávou a modrým nebem, na kterém létal veliký krásný pták. Nebo drak? Přiletěl níž, tak jsem si ho mohla dobře prohlédnout. Byl to drak! Celý červený a s růžovými křídly. Běžela jsem po trávě a sledovala to úžasné stvoření. Opodál v trávě se válel fialovomodrý drak a ze stromu na mě koukal zase oranžovožlutý. Nevěděla jsem, kam šlapu, ale zřejmě jsem vstoupila do silového pole a už jsem zase padala. „Lucko?! Kdes byla, prosím tě?“ zahrnuli mě sourozenci otázkami. Byla jsem úplně vykořeněná, a tak jsem vyblekotala: „To netuším, ale bylo to úžasné. Viděla jsem draky.“ „Draky?“ zděsili se všichni a Eliška řekla: „Pověz nám o tom něco víc.“ Tak jsem jim to převyprávěla celé od začátku. „Tomu musíme přijít na kloub,“ poznamenala Dorka, dívajíc se na tu tajemnou mapu. Pochopila jsem, co má na mysli, a mapu jsem vzala do ruky. „Jdete se mnou všichni?“ „Jasně!“ vykřikla Dorka a ostatní se přidali. „Podívejte se do středu té mapy,“ řekla jsem a rozevřela ji. Místnost naplnilo ticho... „Wow! To je hustý! Hele, tamhle je drak!“ divili se všichni. Zkusila jsem na něj zamávat. K mému velkému údivu sletěl dolů a promluvil: „Nejste vy náhodou ti bájní zachránci, ehm... lidé?“ „Ano, jsme lidé. Já jsem Lucka, tohle je Dorka, tady je Eliška a Niky a tohle jsou Filip a Matěj. A ty?“ „Já se jmenuji Oskar a tohle je můj kamarád Nikolas,“ řekl drak a ukázal na dalšího, který se vznášel nad dětmi. „Ahoj, já jsem Mikuláš. Počkat, tohle že jsou ti zachránci? Vážně? Vždyť jsou to děti! Neví nic o šifře a Diamantu Dračí říše! Ani o Bludišti zkázy! Vždyť...“ „Klídek, Mikuláši! Vezmeme to pěkně od začátku,“ řekl Oskar a pustil se do vyprávění. „Kdysi vládl Dračí říši král Artur, který vlastnil Diamant Dračí říše. Byl to nejmocnější klenot a chránil celou Dračí říši před zlem. Král měl dva syny, staršího Bertrama

a mladšího Bena. Bertram měl převzít vládu a Ben mu záviděl. V den korunovace Ben ukradl Diamant a kouzlem ho proměnil v klenot všeho zla. Odletěl a vytvořil si vlastní království, které naši říši začalo ohrožovat. Ve staré kronice jsme objevili šifru, kterou se nám po dlouhé době podařilo rozluštit. Stálo tam, že Diamant leží uprostřed Bludiště zkázy a že zachránci Dračí říše budou lidské bytosti. A to jste nejspíše vy.“ „Dobrá, vyrazíme,“ řekla jsem. „Vždyť jsme ještě nesnídali!“ řekl Filip a Matěj se přidal: „Jo, mám strašnej hlad.“ „Můžu vám přinést svoji specialitu, zeleninu na dračím ohni,“ řekl vychloubačně Mikuláš. Za chvíli byl zpátky s košíkem plným zeleniny. Když jsme dojedli, Mikuláš a Oskar nás dopravili před velkou červenou bránu, rozloučili se s námi a rychle odletěli. „Tak jsme tady. Někdo musí otevřít bránu, ale já to rozhodně nebudu,“ řekla ustrašeně Eliška. „Já to zkusím,“ řekla jsem. „Au! To pálí!“ Na druhý pokus jsem ji otevřela a před námi se rozprostřelo nekonečné bludiště. Drželi jsme se v hloučku. U první odbočky jsme uviděli ceduli a na ní jakýsi znak. „Počkejte, tohle může něco znamenat, nemáte někdo tužku a papír?“ zeptala jsem se a Matěj si prohrábl kapsy. „Já mám papír,“ řekl. „A já tužku,“ dodala Niky. Opsala jsem ten znak a vydali jsme se dál. Už jsme přestali počítat slepé uličky, když vtom jako by země začala pálit. Dostali jsme se na křižovatku a oněměli jsme hrůzou. Cestu nám zahradil žhavý potok. „Jak se přes něj máme dostat?“ obávala se Niky, „tohle nezvládneme!“ „Všiml jste si někdo těch kamenů? Na konci každé slepé uličky byl jeden. Mohli bychom po nich přejít,“ řekla jsem najednou. „Tak na co ještě čekáme? Pojd'te!“ vykřikla Dorka plná naděje. Za chvíli jsme měli slušnou hromádku kamení. Postavili jsme z nich lávku, překonali po ní potok a vydali se dál. Po další odbočce jsme objevili ceduli s jiným znakem, o kousek dál třetí a čtvrtý! Nakonec jich bylo šest. Všude byla rozcestí a bylo to čím dál těžší. „Já už nemůžu,“ nařikaly holky. „Mě bolí nohy,“ fňukal Filip. „Kdy už tam budem?“ ptal se Matěj. „Nejlepší bude, když přidáte do kroku,“ rozčílila se Dorka. „Hele, nezdá se vám, že je před námi nějaké světlo?“ řekla jsem a ukázala do uličky. „Jo! Poběžíme tam!“ zaradovaly se Eliška a Niky. Ano, byl tam skutečně Diamant Dračí říše, ale chránila ho magická bublina. Na ní bylo oněch šest znaků, které jsme si opsali. Hodně jsem o nich přemýšlela. Ale došlo mi to až teď! Nás je taky šest! Navrhla jsem, aby každý z nás položil ruku na jeden znak a třeba se něco stane. A opravdu! Bublina praskla a my i Diamant jsme se vznesli do výšky. Doneslo nás to na louku, kde čekali Mikuláš s Oskarem. Předali jsme jim Diamant pro jejich krále a Mikuláš řekl: „Tak tohle jsem od vás opravdu nečekal!“ Následovalo velké loučení, prošli jsme silovým polem a ocitli jsme se zase v kuchyni. „No, tak jsme zachránili Dračí říši a naši pořád ještě spí,“ řekla jsem a všichni se zasmáli. Mně ale ještě zněla v hlavě Mikulášova pochvala.